

tænksomme Øjne fra ham, og ved Journalistens sidste nærgaaende Ord kom hans Kinder i Brand. Men samtidig var han begyndt at blive lidt usikker overfor Manden.

»Vil De dermed sige, at De aldrig har tænkt paa at blive Præst?«

»Jeg fortæller det ikke for at fornærme Dem, Højstærede — men veed De, hvad min afdøde Kone sagde, dengang vi gik hen og giftede os paa det, man kalder uvisse Indtægter? Hellere Madam paa en offenkøbt Retirade end Præstekone, sagde hun. Og hun holdt sit Ord! . . . Man havde jo sine Idealer dengang og vilde nødig skamme sig for sig selv! Vi bildte os i de Tider ind, at vi Mennesker har Raad til at holde Æresfølelse. Gud hjælpe os, min Herre!«

Til sin fornyede Overraskelse saa Præsten, at Mandens tunge Øjne var bleven blanke af Taarer. Hvad var dette for et Menneske? Talte han Sandhed, eller var det altsammen en forhutlet Drukkenbolts Løgn og Pral?

»Naa, men det var altsaa dette her Interview, vi gerne skulde ha',« afbrød Journalisten sig selv, da han ved et lykkeligt Tilfælde endelig havde fundet sin Skrivestift. »For det første: hvor var det, De var Præst? Og hvor længe er det, siden De erholdt Deres merbemeldte Afsked? Og fik De den med eller uden Pension?«